

EL LLENGUATGE

L'article i
l'infinitiu

L'ús de l'article definit davant un infinitiu, quan aquest representa el complement directe o bé el subjecte d'un altre verb, es considera generalment incorrecte o, si més no, poc genuí, i les gramàtiques una mica completes solen prevenir contra aquest ús. Així, en lloc de «Intentarem el posar-nos-hi en contacte» (amb un infinitiu fent de complement) o «Importa el tenir-ho present» (amb un infinitiu fent de subjecte), caldria dir *Intentarem de posar-nos-hi en contacte* i *Importa de tenir-ho present*. Se sol també indicar que la preposició *de* que introdueix els infinitius no és, en rigor, imprescindible, però es considera preferible de no prescindir-ne. També és freqüent d'introduir amb l'article l'infinitiu subjecte col·locat abans del verb, cas en què cal també suprimir-lo, però sense que hi sigui possible l'ús de la preposició: *Treballar de franc no els entusiasma*, en lloc de «El treballar de franc...».

Això no vol dir que en alguns casos especials no sigui admissible, i fins i tot necessària, la introducció d'un infinitiu complement o subjecte per l'article definit. L'explicació que es tracta d'infinitius substantivats seria poc clara i no gaire convincent, perquè hom podria objectar que si un infinitiu és precedit per un article (o per un demostratiu, etc.), és que ja se'l considera substantivat. Prescindint, naturalment, d'aquells casos en què un infinitiu ha esdevingut plenament un ver substantiu, com *el menjar, el beure, el berenar, el somriure, el deure, el riure, el saber, etc.*, no deixem de trobar, en el Diccionari Fabra, alguns exemples d'article més infinitiu, però sempre amb una raó que ho justifica. Així, com a primera definició de l'adjectiu *crític*, llegim *Que decideix l'anar per bé o per mal d'una malaltia...*, amb un sentit clarament diferent del que tindria aquesta frase sense l'article o bé amb la preposició: *Que decideix anar...* o *Que decideix d'anar...* També el mot *omofagia* és definit *El menjar carn crua* (amb un procés de substantivació de *menjar* inferior al que hem comentat abans), en què l'article es justifica perquè tot el conjunt no s'insereix en cap oració o frase verbal.

Llegim, en una publicació recent, «No podíem ajornar el parlar amb ell». En textos tan descurats com alguns que encara apareixen, aquesta frase no cridaria l'atenció, però creiem que hauria d'ésser evitada en una publicació que volgués ésser modèlica.